

İnsanlar

tt fanzin
KASIM 2009

nefrete karşı

zaman cinnet zamanı!

Lubunya nın İÇİNDEKİLER

İki Bâğımın Arasında Apak Namus
Hayat Kirbaşı (Namuslar)

Kaşanın Özgünlük Mücadelesi
S.Na.

Biz Sesimizi Yükseltmek İçin Nefretin Sesini Yükseltelim
Ese Kılıcıya

"Hayır, Arkadaşlarımla Yaşamıyorum. Seninle Yaşamıyorum"
Giray'la Yaşamıyorum

Yeni Bir Zaman
S.Na. ve G. ve S. ve S.

Yeni Bir Zaman
S.Na. ve G. ve S. ve S.

Yeni Bir Zaman
S.Na. ve G. ve S. ve S.

İKİ BACAĞIMIN ARASINDAKİ APAK NAMUS

Hayat Kırbaz (Namussuz)

Namussuz yaşamamın namuslu bireyi olarak kafama giydiğim tek bile olmayan, 2 külotlu beynimi hep sorguladım. Namus nedir? Namusum nerede? Namuslu kimdir? Elimde mi, belimde mi, dilimde mi, yoksa bedenimin en kirlî yeri olan bacak aramda mı?

Elimle nasıl namussuzluk yapabilirdim ki?
Bellimle nasıl namussuzluk yapabilirdim? Ya dilimle?...
Elimle hırsızlık, bellimle tecavüz, dilimle iftira. Ya bacak aramla? Ah bacak aram abhhh!

Karanlığın beni kararttığı, insanların kakalaştığı, ailemin uzaklaştığı bu yuvarlak dünyada, avukat davalarına girmezken, öğretmen öğrencisini sevmekten, doktor hastasını muayene edemezken, hakem maçını yönetmezken, namus bize iş vermedi. Hırsız da olamadım, insan hak ve hürriyetine tecavüz de edemedim, iftira ve yalanla para da kazanamadım. PEKİ AÇ MI KALSAYDIM? Dilenmek istedim, zabita izin vermedi. Sığınmak istedim, devlet almadı. Ağladım acıyan olmadı. Yok olmaktan, kaybolmaktan korkmaya başladım. Aynı Hrant Dink gibi, aynı Çağla gibi, aynı Melek gibi. Karanlıkta akan kirlî suya yelken açmaya başladım. Yelkenim bıçak sırtı, akar suyum ise girdaphydı. Ne dümen benimdi, ne de gemi. Tanımadığım sokaklar bin yıllık komşum, karanlıkta akrabam olmuştu. Tam yirmi yaşındaydım. Dona uğramış gonca gibi. Karardıkça kararan, soğudukça soğuyan. Besimin sessizliğinde çığlık atacağı, açlığımın ahlakla boğuştuğu mavi siyah gecede bir elimde namusum, bir elimde cesaret şurubu adını verdiğim biram, korkakça beklemeye başlamıştım. Yarı kadın, yarı erkek. Karanlığı ışıltısıyla yırtan bir araba önümde durmuştu. Gecenin bir yarısı otobüs bekleyen kadın rolünü hiç de başarıyla oynayamamıştım. Azrail be camını yarıya kadar araladı, baktı, baktı ve o çirkin, hiç de alışık olmadığım, hatta ilk defa duyduğum soruyu sordu: "NE KADAR?"

Açlığımı giderecek kadar mı deseydim, barınacak kadar mı? Soframda ekmeğimin KİN, katığının KAN, benimse MALUM ŞAHİS olduğum bir sabah kahvaltısında, gözyaşlarımın çayına şeker gibi düştüğü bir sabahta isyan içinde insanlığına feryat ettim: "NAMUSSUZ KİMDİ?"

Çorlu'da 6 yaşındaki çocuğunu hunharca dostuyla birlikte katleden Dilber mi namuslu?

Konya'da komşusunun 4 yaşındaki çocuğunu bakkala giderken kaçırp sobasında yakan Kezban mı namuslu?

Ankara'da kardeşim Çağla'yı 43 yerinden bıçaklayarak boğazını kesen Murat mı namuslu?

İstanbul'da Münevver Karabulut'un başını kestikten sonra çöp konteynırına atan Cem Garipoğlu mu namuslu?

Adana'da sekiz kişilik bir ailenin, hatta kendi ailesinin, kafalarına gözünü kırpmadan birer kurşun sıkan Murat mı namuslu?

Töre cinayeti adı altında Güldünya'yı öldürenler mi namuslu?

İstanbul'da gazetesinin önünde Hrant Dink'e, özgür düşünceye kurşun sıkanlar mı namuslu?

Yoksa avukat, doktor, öğretmen, mimar, hakem, memur olan eşcinsel kardeşlerimi işinden atanlar mı namuslu?

Şimdi beni okuyan, okumaktan korkan tüm insanlara soruyorum, sorguluyorum...

Sapık diye, sapkın diye beni karanlıkta boğanlar, aydınlıkta arkamdan kovalayanlar, acaba namussuz ben miyim, yoksa sizler misiniz?

Son söz olarak;

Namusumu kaybettim bulmayacağım

Kimsenin namusu olmayacağım!

05.06.2009/ Cuma

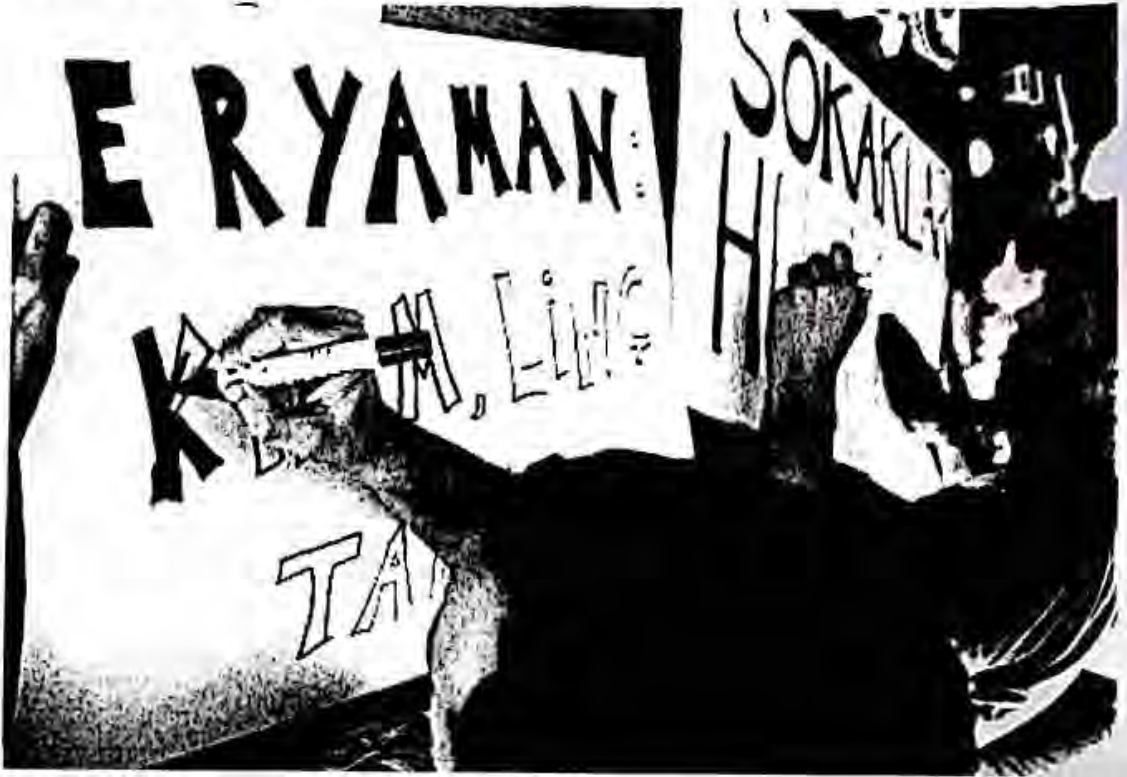
YAŞASIN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ

Selay

1973 Adana doğumluyum. Kalabalık bir ailenin en küçük biyolojik erkek çocuğu olarak dünyaya geldim. Bütün öğrenimimi Adana'da tamamladım. Kendi halinde bir ailenin çocuğu olmama rağmen o zamanlar mutluydum diyebilirim. Kız çocuğu gibi hareketlerimin olmasına rağmen ailemden kesinlikle hiç baskı görmedim diyebilirim, çünkü onlarda neyin ne olduğunun farkında değildiler. Ama ben bu hareketlerim yüzünden arkadaşlarım ve çevre tarafından birçok hakarete, baskıya, tacize ve tecvüze bile maruz kaldım. Sustum. Hiç kimsese bir şey anlatmadım. Bazen sokağa bile çıkamıyordum, alay konusu olmuştum ve bu beni çok üzüyordu. Erkek arkadaşlarım gördükleri her yerde benden faydalanmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kaçırıyordum. Evden çıkmamaya ve onlara görünmemeye çok dikkat ediyordum ama bu olanlardan ailemin hiç haberi yoktu. Gel zaman git zaman bu baskılardan uzaklaşmak ve kurtulmak için askere gittim.

Gerçekten askere gitmenin benim için kurtuluş olabileceğini sanıyordum çünkü eşcinsel olduğumu bile bilmiyordum. Bu terimler, o zamanlar benden çok uzak hiç bilmediğim kelimelerdi. Askerde 53 gün

acemi birliğinde sorun yaşamadım ama çok zor bir görevdi diyebilirim. Sonrasında usta birliğine gittim; 13 ay askerlik yapacaktım. İlk günler kimse beni anlayamadı, ama sonrasında herkes benim hareketlerimin kız gibi olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladı. Birini sevdim; aşk mı desek sevgi mi, ne dersenez deyin. Onu gördüğümde elim ayağım titriyordu. Ankaralıydı. Neyse orada bu süreç içinde de çok taciz gördüm; tuvalette banyoda... Yalnız görüldüğüm her yerde sıkıştırıp ilişkiye girmek istiyorlardı diğer "asker arkadaşlarım". Orada da sustum. Kime ne diyebilirdim ki sonuçta? Adım "ibne"ye çıkmıştı. Yine de kendimi zorladım. Ne kadar da hal ve hareketlerime dikkat etsem de yine de bir tarafımdan anlıyorlardı, ben bile çok oluyordum; nasıl anlıyorlar? Sadece bir kişiyi seviyordum ve ondan başka gözüm hiç kimseyi görmüyordu. Çok büyük bir aşk yaşadım orada. Askeri şartlar o kadar zor olmasına rağmen bana her şey basit ve kolay geliyordu. Çok mutluydum, askerliğimin bitmesini bile istemiyordum çünkü ondan ayrılmak istemiyordum. Gel zaman git zaman askerliğim bitti. Teskeremizi aldık ve beni Adana'da ailem beklerken sevgilimle Ankara'ya ailesine geldik, 4 gün evlerinde kaldık. Ailesi de "bu çocuğun hareketleri bir tuhaf, kız gibi. Bunu gönder evden gitsin" diyorlarmış. Ben Adana'ya, aileme döndüm. Ailemle bir

hafta kaldıktan sonra dayanamayıp Ankara'ya halamlara geldim. O zamanlarda travesti, gay, lezbiyen, eşcinsel ne demek bilmiyorum; hayatımda tek erkekten kadın olmuş birini görmüşsem o da Bülent Ersoy'du. Halamlarda kaldığım süre içinde Ankara'da bir arkadaşla tanışmıştım. O da benim gibiydi ve onunla her şeyimi paylaşabiliyordum. Bir gün bana "seni travesti arkadaşlarımla tanıştırayım" dedi. O gün gelmişti; beni bir kaç arkadaşının evine götürdü. Eve girdiğimizde manken gibi kızlar vardı, "Bunlar mı arkadaşların?" demiştim, "ne güzel kızlar". O da bana "bunlar erkekten dönme" diyince şok olmuşum. O kadar güzellerdi ki aklım durdu. Bana karşı tavırları çok iyiydi. Oturduk konuştuk. Oturduğum süre zarfında eve bir erkek giriyor, bir erkek çıkıyordu. Sex işçileriymişler. Ben bilemezdim ki, çok yabancıydım çünkü bu ortamlara. Neyse kalktık. Eve geldiğimde aklımdan hiç çıkmıyorlardı. Ben de onlar gibi olmak istiyordum. Ama nasıl... Emlakçıda çalışıyordum. Bir sekreter arkadaşım vardı, o da geceleri gece kulübünde çalışıyordu. Onunla da her şeyimi paylaşıyordum. Halamlarda 8 ay kaldıktan sonra resmen kovuldum diyebilirim. Artık allene git diyorlardı, ben de bıkmıştım onlardan. Kendi başıma buyruk yaşamak istiyordum. Sevgilimle bu süre zarfında aralıkta da olsa görüşüyorduk. Halamlarda kaldığım dönemlerde birçok kamu yerine iş bulmak için form vermiştim ama hiç biri olmadı, artık işsizdim de. Ne yapacağımı şaşmıştım ve iş arkadaşımı aradım. Sende kalabilir miyim dedim, o da gel dedi. Hayat artık benim için yön değiştirmeye başlamıştı. Arkadaşım Şule geceleri eve erkeklerle geliyor, cinsel ilişkiye giriyor, para alıp çıkıyordu. Zamanla getirdiği erkeler bana asılmaya başladılar. "Sen parlaksın, sen güzelsin" diyerek benimle de ilişkiye girmeye istiyorlardı. Parasızdım ve mecbur kahyordum. Şule evde olmayınca makyaj yapıyordum, onun kıyafetlerini giriyordum. Evi temizliyordum, bakkala gidiyordum. Beni bu halde gören komşuları da artık şikayet ediyorlardı. "Ne olduğu belirsiz biri binamızda dolaşıp duruyor" diyor, "Bu gitsin artık" diye şikayet ediyorlardı. Şule de bu şikayetlere dayanamayıp bana "kendine bir yer ayarla" dedi. Diğer bir

arkadaşım olan Göksu'yu aradım. O da beni bir çok travesti arkadaşının bulunduğu bir eve götürdü. Ama travestiler beni çalıştırmanın, üzerimden para kazanmanın peşindeydiler. Göksu sınırlendi ve "Bir süre daha Şule'de kal, geceleri çık" dedi. "Nereye çıkacağım, Göksu?" dedim. "Cinnah'a, Hoşdere'ye çık ve çalış çünkü başka çaren yok" dedi. Doğru da söylüyordu. Eve geldim, gece makyajımı yaptım, Şule'nin kıyafetlerini giydim ve dışarı çıktım. Çok korkuyordum, ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Taksiye bindim ve takacıya "Beni Cinnah'a bırak" dedim. "Tamam abla" dedi. Ay abla olmuşum! Bir yandan takacının abla demesine seviniyor, bir yandan da etimi satmanın korkusunu bedenimde o kadar hissediyordum ki anlatamam! Çok zor bir durumdu benim için. Cinnah'a gelmişim, yola indim. Bir travesti gördüm. "Nasılsın?" dedim. "Sen de kimsin?" dedi ve biraz konuştuk. Denizdi onun adı, kulüpte de çalışıyordu geceleri. Biz konuşmaya devam ederken arabalar duruyordu. O anlaşıyordu ve müşterilere beraber gidiyorduk. Onun yanında neyin ne kadar olduğunu öğrenmiştim. İş sonunda yarın da görüşürüz diyerek birbirimizin telefon numaralarını aldık. Eve mutlulukla dönmüştüm, çalışınca biraz param olmuştu. Sabah Deniz'le telefonlaştık ve bir kaç gün beraber çalıştık. Artık Şule'den ayrılmanın zamanı gelmişti ve Deniz'e yerleştim. Bir yıl onda kaldım. Artık işe tek başıma çıkıyordum. Gece kulübüne de gidiyordum, sabne de alıyordum. Bir yılın sonunda Deniz'den ayrılmak, kendi evimi tutmak istiyordum. Bu bir yılın boyunca tabi ki her şey güllük güllüştü, Dayak yedim, dağa kaçırıldım, defalarca tecavüze uğradım, kafama silah dayanıp defalarca dövüldüm. Çok fazla hakarete ve şiddete maruz kaldım.

Sevgilimle beraber ev tutmuştuk, artık kendi evim olmuştu. 1 artı 1 teras katı. Tuvaletinde banyo yapıyorduk. Yağmur yağdığında camlardan içeriye su geliyordu. Ahım şahım bir mutfağım yoktu. Ama çok mutluydum. Sevgilimle beraber oturuyorduk. Aylar yıllar geçti. Yaşım o zamanlar 25'di, şimdi ise 36 yaşındayım. O zamandan bu zamana o kadar çok acı çektim ki. Hayatın iğrençliğini, ikyüzlülüğünü, baskısını,

şiddetini o kadar çok yaşadım ki psikolojim bozuldu. 6 ay psikiyatri tedavisi gördüm. Artık maddi olarak her şeyim vardı ama mutlu değildim. Hayat beni o kadar ezmişti ki, sevgilimle o ilk dönemlerimizden, o zamanki benden hiç eser kalmamıştı. Artık dışarı çıktığımda 'dayak mı yiyeceğim, kaçırılacak mıyım, nerde öldürüleceğim?' diye düşünür olmuştum. Birçok transseksüel arkadaşım vardı, bir çoğu öldürüldü; ya kafası kesilerek ya da 30 veya 40 yerinden bıçaklanarak... Her gün polisin şiddetine, ikiyüzlü erkek diye nitelendirildiğimiz kişilerin dayaklarına ve kaçırmalarına maruz kalarak yaşamaya başlamıştık. Her gün kafanıza siyah poşet geçirilip Mamak çöplüklerine atılmanın, her gün karakollarda aşağılanmanın, her gün tecavüze uğramanın, her gün öldürülme korkusu yaşamamanın ne demek olduğunu bilir misiniz? Bu yüzden artık buna dur demek için biri şeyler yapmamız gerektiğini anladık. En son, polisten şiddet görmem sonucu bu gerekliliği daha çok hissettim. Dernek kurmak için Kaos'a gittik. Nasıl olur, neler yapabiliriz diye konuştuk, deneyimler edindik. Sağ olsunlar, o ilk süreç boyunca çok yardımcı oldular ve 7 kişiyle Pembe Hayat LGBTT derneğini kurduk. O günden bu güne bir çok ihlal üzerinden raporlama, basın açıklamaları ve yürüyüşler yaptık. Kadınlarla ve birçok sivil toplum örgütüyle toplantılar yaptık. Öldürülen LGBTT bireylerin mahkemelerine katıldık. Etkinlikler düzenledik. Bundan çok mutluyum. Özellikle Buse Kılıçkaya'nın dernekleşme ve çalışma sürecinde hakkı ödenmez. Ondan sonra benim ve birçok arkadaşımın bunu sahiplenmesi beni çok gururlandırdı. "Artık çöplüklere atılmak yok! Artık dayak yiyip de evde oturmak yok! Artık susmak yok! Yola hep beraber devam etmek var" diyerek birbirimize kenetlendik. Kimin başına ne gelirse gelsin hemen toplanmanın ne demek olduğunu öğrendik ve toplanıyoruz da. Birbirimizi yalnız bırakmamayı öğrendik. "Bir elin neşi var iki elin sesi var" atasözünün ne kadar doğru, bunu başarmanın ne kadar önemli olduğunu dernekleşme sürecinde ve çalışmalarımızda öğrendik. Şimdi ise devlet tarafından yapılan şiddet başka bir şekilde kendisini göstermeye başladı: 140 TL kesilen para cezaları.. Travesti ve

transseksüellere, görüldükleri her yerde, kabahatler kanunu bahane edilerek para cezası kesiliyor. Ne acıdır ki devlet bize karşı her zaman başka yollar bulmaya devam ediyor. Bana iş vermeyen, sosyal güvence sağlamayan, beni tanımayan bu devlet bize her gün ceza kesiyor ve bunu nasıl ödeyeceğimizin hesabını yapmıyor. Bizlerin bu cezaları nasıl ödememizi bekliyor? Daha fazla bedenimizi satarak mı, hırsızlık yaparak mı, adam öldürerek mi ödeyeceğiz? Biz bunlara karşıyız. İnsan gibi yaşamak istiyoruz. "Zorunlu seks işçiliğine hayır" diyoruz. Kamu yerlerinde işçi olarak çalışmak istiyoruz. Haklarımızı istiyoruz. Bu çok mu bize? Bu yüzden mücadelemizi bırakmayacağız, yola devam edeceğiz. Haklarımızı almak için çalışacağız.

Yaşasın Özgürlük Mücadelesi
BAYGILARIMLA SELAYYYYY

BİZ SESİMİZİ YÜKSALTMEDİKÇE NEFRETİN SESİ YÜKSELMEK

Buse Kılıçkaya

Travesti ve transseksüellerin yaşadıkları şiddet ailede ve toplumda başlıyor, eğitim, sağlık, hukuk gibi birçok alanda devam ediyor. Kendi deneyimlerim üzerinden bu şiddet biçimlerinin bazılarını değineceğim. Aileye bakarsak, travesti ve transseksüellerin ciddi bir baskıyla yetiştiklerini görüyoruz. İlk dönemlerde kendilerini çok yalnız hissediyorlar, toplumun bakış açısı nedeniyle açılma süreçleri oldukça sancılı oluyor. Toplumun bakış açısının şekillenmesinde medya çok önemli bir rol oynuyor. Medyada görünür olan Bülent Ersoy ve Zeki Müren yıllarca hasta, sapık veya sapkın olarak değerlendirildi. Biz de bunlarla büyüdük, yetiştik. Tabii ki Bülent Ersoy ve Zeki Müren tek değillerdi ama diğerleri halk arasında dillendirilmiyor, gizli tutuluyor, ötekileştiriliyor, diplere itiliyor, gündüzleri evlerine hapsediliyorlardı. Çok cesur davranamayan, sindirilmiş insanlar haline dönüştürülmüşlerdi. Çocukken bedenimle ilgili bazı değişiklikleri fark etmiştim, ve birşeylerin yanlış gittiğini düşünüyordum. Kendime benzettiğim bu figürlerin sapık ilan edilmesi ve yalnızlaştırılmaları, benim de yalnızlaşmama yol açıyordu. Bu iki rol modelinden ben kendimi Bülent Ersoy'a yakın hissediyordum. Fakat o da yasaklanmıştı ve sanki kadın olmak çok aşağılık bir şeymiş gibi bunun üzerinden aşağılanıyordu. Onların söylediği gibi bu bir hastalıkta, sapkınlıkta ben neden böyleyim diye düşünüyordum. O zamanlar internet de çok yaygın değildi ve diğer örneklerle ulaşamıyordum. Etraftaki tepkilere bakarak kendimi saklama ihtiyacı duyuyordum. Yapacak başka bir şey yoktu çünkü çocuk bedenimle dışlanmayı, toplumun en ötekisiz olmayı kaldırmam çok zordu. Ben beş çocuklu bir aileden geliyorum. Bunların dördü kızdı, ben aileme göre erkektim. Hem ailem hem de içinde yetiştiğim toplum erkek çocuğu ve erkekliği ön plana çıkartıyordu. Gücün ve iktidarın erkekte olduğunu kabul ediyorlardı. Dört kızdan sonra gelen erkek çocuk olarak kadın olmam onlar için kabul edilemez bir şeydi. Benim için her şeyi planlamışlardı, hayatına dair

hayaller kuruyorlardı. Evlenmek, bir iş sahibi olmak, çocuk sahibi olmak, ablaların evlenip gittikten sonra annem ve babamla mesut bahtiyar bir şekilde yaşamak sunukuyordu bana.

Okuduğum okulda eşcinselliğe ve feminen hareketlere ters bakılıyordu. Erkekseñ erkekseñ olman, kadınsan kadınsı olman öğretiliyordu ve öyle davranmamız isteniyordu. Kendi adına o baskıyı hissetmemek için elimden gelen çabayı gösteriyordum, ama tabii ki bu çok zor oluyordu. Kız arkadaşlarla çok iyi anlaşıyordum çünkü kendimi onlara yakın hissediyordum, onları hemcins olarak görüyordum. Erkeklerle çok fazla diyalogum yoktu ve bu dışlanmama neden oluyordu. Sınıfta platonik olarak hoşlandığım bir çocuk vardı. Onun yanında bana erkek gibi davranmaları çok zoruma gidiyordu. Aslında erkek gibi davranmaları doğaldı çünkü ben açık olamıyordum. Açık olsaydım tamamen dışlanacaktım. Aynı dönemde bana zorla bir kızla çıkmam dayatıldı. Bu hayatımdaki en sancılı geçen dönemlerden bir tanesiydi. Ben yanımdaki arkadaşşıma aşıkım, arkadaşım ise başka bir kadına aşık. Feminen davranışlarım göze çarpıyordu ve sürekli olarak küfürlerle, tacizlerle karşılaşılıyordum. Bunlardan kendimi korumak ve arkadaşlarımla arasında kalabilmek için o kızla çıkmaya başladım. Fakat kızdan sürekli kaçırıyordum. Bir yandan sevdiğim erkekten de uzaklaşıyordum çünkü o da aynı grubun içindeydi. Beden eğitimi derslerinde herkes soyunduktan ve giyindikten sonra giyiniyordum. Bedenimle ilgili bir rahatsızlığım vardı. Soyduğum zaman insanların anlayacaklarından ve orada taciz edilmekten, tecavüze uğramaktan korkuyordum. Sürekli "Öğretmenin spor ayakkabımı, eşofmanımı getirmemişim" diye kaçamaklar yapıyordum, derse girmemeye gayret gösteriyordum. Beden eğitimi derslerinde erkekler futbol oynayacak, kadınlar ip atlayacak diye bir şey vardı. Ama futbolu beceremiyordum, kadınlarla oynadığım zamansa kız gibi çocuksun diye dalga geçiyorlardı.

Tüm bunlar yüzünden okul bir işkence süreciydi. Lisede çok zorlanmaya başlamıştım. Kredili sistemin ilk mezunlarındanım ve ilk buçuk yılda liseyi bitirebilecek olmak benim için büyük bir

haberdî. Okulu erken bitirip kendim gibi yaşamak istiyordum diyordum. İki buçuk yılda okulu bitirmek kolaydı fakat sonrasında alle ile çatışma dönemine girdim. Liseyi bitirmiştım, yasal yaş sınırını doldurmak üzereydım, artık kendi istediğim gibi yaşamak istiyordum. Bir yandan da kendimle mücadele ediyordum. Toplum beni sapık olarak nitelendirirken, ben sapıksam da sapıksam da kendi istediğim gibi yaşamak istiyordum diye ortaya çıkmaya çalışıyordum. Lise bittikten sonra ailemle "Neden kıyafetlerin değişti, sen ne biçim çocuk olmaya başladın?" üzerinden tartışmaya başladım. Üniversiteye girmemli çok istiyorlardı. Okuduğum okuldaki öğretmenler de senden umutluyuz, üniversiteye gir diyorlardı. Ama ben eğitime bu şekilde devam edemeyeceğimi biliyordum. Aileme açıklayamadığımdan dolayı, üzerimdeki baskılardan kaçmak, hayatım ve bedenim üzerinden yaşadığım tecriti sonlandırmak için bir an evvel ailemden uzaklaşmak istiyordum. Bunun için de çalışmam, ekonomik özgürlüğümü elde etmem gerekiyordu. Ama bu bedenle çalışmak da zor geliyordu. Bu dönemde birkaç eşcinsel ve transeksüel arkadaşla tanıştım.

Özellikle transeksüelsen daha görünür oluyorsun ve daha çok baskı yaşıyorsun.

Çalışmaya karar verdikten sonra elimden gelen her işi yaptım; tezgah açtım, iç çamaşır sattım, işportacılık yaptım. Artık para kazanıyordum ve kendi kıyafetlerimi kendim seçebiliyordum. İstedğim gibi giyinmeye ve saçlarımı uzatmaya başlayınca ailem panik oldu. İstanbul'da bir eniştem var, buradaki çevremden arkadaşlarımdan uzaklaşınca değişirim düşüncesiyle beni onun yanına göndermeye karar verdiler. Ama uzaklaştırmaları benim için hiçbir şey değiştirmedî. LGBT bireylerle tanışmaya, KAOS GL'de gizli gizli toplantılara katılmaya başlamıştım. Artık nerede ne yapabilirim, kimlerle takılabilirim biliyordum. Yalnız olmak istemiyordum ve kendim gibi insanlarla sohbet etmek ihtiyacı duyuyordum. Nitekim İstanbul'a gönderildim, orda da çalışmaya devam ettim. Bir süre sonra artık yeter diyerek evden ayrılacağımı aileme söyledim. Ailem bu kararıma çok tepki gösteriyordu. Bir gün çantamda ruj, makyaj malzemeleriyle yakalanınca da aileye deşifre oldum, ve onlara "Ben buyum" dedim. Bunu takip eden iki buçuk aya yakın süre boyunca evde kapalı kaldım, yeğenime dokunamadım. Her ne kadar örgütlü olsam, bazı konuları tartışmaya başlamış olsam da, bir süre sonra ben de bir hastalığım olduğunu düşünmeye başladım. Toplum ailemi inandırmıştı, ben de onlara inanmaya başlamıştım. Çünkü Türkiye'de alle çok önemli, ailenin herşeyin doğrusunu bildiğini ve seni savunacak tek grup olduğunu düşünüyor insan. Fakat iki buçuk ayın sonunda yine artık yeter dedim ve böyle yaşamamak için neler yapabileceğimi düşünmeye başladım.

Üç film birden oynatan sinemalardan bir tanesinde seks işçiliği yapan insanları görmüştüm. O zamanlar "Aman Yarabbi, insan para karşılığında da olsa bedenini sevmediğin bir insanın kollarına nasıl atar?" demiştım, ama o zamanlar çalışıyordum ve ekonomik özgürlüğüm vardı. Ötekileştirmiştım onları. Böyle bir şey nasıl olur derken, kendimi sinemada seks işçiliği yaparken buldum. Çalıştığım yerlerde kısıtlı bir para kazanıyordum. Feminen olduğum için iş yerinde sürekli baskı altındaydım. Sonunda iş bırakmaya zorlandım ve seks işçiliği yapmaya

İlk kez transeksüel bir arkadaşını gördüğümde "Ay evet işte ben bunun gibi olmak istiyordum!" diye çığlık atmıştım. Aileme sadece onlar istediği için üniversite sınavına gireceğimi, ama aslında başka düşüncelerim olduğunu ve bunları gerçekleştireceğimi söyledim. Sınava girdim, boş kağıdı verdim ve çıktım. Sınavı kazanmak istemiyordum, kazanırsam aynı sıkıntıları tekrar yaşayacağımı biliyordum. Üniversiteler eğitimi insanları oldukları yerler olarak görüyor ama bugün bile LGBT bireylerin neler yaşadıklarını biliyoruz.

başladım.Parayı başka türlü kazanamayacağımı, evimi, kurmak istediğim yaşamı başka türlü kuramayacağımı anladım. İlk dönemler inanılmaz midem bulanıyordu, her seferinde defalarca yıkanıyordum. Ama artık defalarca yıkadığım ev benim evimdi. Kendi hayatımı kendim inşa ediyordum. Evimde perdeleri kapattıktan sonra eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı giyebiliyordum. Sadece perdelerim, yer yatağım, yastık ve yorganım vardı, ama çok mutluydum. Bir iki yıl seks işçiliği yapar, sonra kendime bir yaşam kurarım diye düşünüyordum. Bir ev almayı, ufak bir işyeri açmayı hayal ediyordum. Ama hayat beklediğim gibi akmadı. Biz transseksüel ve bedenimizde bir takım değişiklikler yapmamız gerekiyor. Her bir operasyon ve ihtiyaç ciddi paralar gerektiriyor. Bu süreç sonucunda zorunlu olarak seks işçiliğine biraz daha zorlanıyorsun ve başka alternatifin kalmıyor. Çok utandığın ve horladığın bir şey yapıyorsun, sadece aşka ait bıraktığın o safane bedenini istemeden - isteyerek yapılanları dışında bırakıyorum - birşeylerin tutsağı oluyor. Tabii ki bu süreçte aşkların, sevgilerin, sevdiğilerin, dostların, komşuların da oluyor. Bedenin yüzünden ne kadar tepki görürsen gör, bununla yaşamaya başlıyorsun. Alleden ayrılmış olabiliyorsun, toplum baskısına aman diyebilirsin, lanet olsun diyerek zorunlu olarak seks işçiliği de yapabilirsin ama bu sefer de karşına başka şeyler çıkıyor. Polis baskısı, kötü muamele, kaçırılma, kafana silah dayanması, ölümler... O günlerle bugünü karşılaştırsak, bazı şeylerin daha da kötüye gittiğini görürüz. Ama olumlu değişimler de oldu. O zamanlar bazı sorunlar görünür değildi, bizler bu kadar örgütlü değildik, belki biz bile birbirimizin sorunlarını anlamıyorduk. Uzun yıllar süren LGBT örgütlenmesinin sonucunda artık konuşabiliyoruz, kendimizi ifade edebiliyoruz. Birimizin başına birşey geldiğinde birlikte oturup ne yapacağımızı düşünebiliyoruz.

Transseksüellerin bir kısmı seks işçiliği yaptığı sürece yaşadığı yoğun şiddetten bir an evvel kurtulmak için hırsızlık yapmaya başlıyor, kimisi buna mecbur bırakılıyor, kimisi toplumsal baskı sonucu cinnet geçirip bir insana zarar verebiliyor. Tüm bunlar cezaevlerinde sonuçlanıyor.

Ben de sevgilimin karıştığı bir olay sonucu onunla birlikte cezaevine girdim. Cezaevinde de sorunlar devam ediyor. Transseksüel bireyler cezaevlerinde yalnızlaştırılıyorlar, hasta olarak nitelendiriliyorlar Yapılan muayenelerde makattan kontrol ediliyorlar ve pasif misin sorusuyla karşılaşıyorlar. İnsanlık dışı muamelelere maruz kalıyor, cinsiyet kimliklerinden dolayı ciddi bir ayrımcılık yaşıyorlar. Cezaevlerinde birçok eşcinsel ve transseksüel tecritte tutuluyor. En önemli haklardan olan eğitim hakkı bile LGBT bireyler söz konusu olunca güvenlik gerekçesiyle kısıtlanıyor. İki gün önce cinsel yönelim ve cinsiyet kimliğinden dolayı Buca Cezaevi'nde işkence gördüğünü ve ciddi biçimde dövüldüğünü anlatan birinin mektubu gelmiş. Cezaevindeki LGBT tutsakların politik tutsaklar olduğunu düşünüyorum. Bu politik bayatı sürdürmeye çalışırken onları cezaevi süreçlerini yaşamaya iten insanların gerçek suçlular olduklarına inanıyorum.

Tüm baskılara ve şiddete katlanıp seks işçiliği yaparak yaşayan travesti ve transseksüeller başka mağduriyetler de yaşıyorlar. Evlerimiz kapatılıyor, polis şiddetine maruz oluyoruz, başımıza poşet geçirilip çöplüklere atıyoruz, çeteler tarafından öldürülüyoruz, yüzümüze kezzap atılıyor, mallarımıza zarar veriliyor. Kısacası inanılmaz şeyler yaşıyoruz. Biz örgütlenip yaşadıklarımızı duyurmaya başlayınca, Kabahatler Kanunu altında bizlere ceza kesmeye başladılar. 89 lirayla başlayan cezalar, bugün 140 liraya kadar çıktı. Bunun da çok büyük bir şiddet olduğunu görmek gerekiyor. Bedenini devlet için kullanmak zorunda kalıyorsun. Hiçbir hakkından yararlanamadığın , sana işkence, kötü muamele, zulüm yapan bu devlet, aynı zamanda senin bedeninden para kazanır hale geliyor. Bu ülkede aracılık yapmak suçken, aracılık yapıyor. Seni zorla seks işçiliğine iki kere, üç kere itiyor. Her yazılan ceza bence devletin işlediği bir suçtur. Her yazılan cezanın ödenmesi, o insanın her gün bir kere daha fazla yola çıkması, öldürülmeye biraz daha yaklaşması demektir. Onun dayak yemesine, işkence görmesine, çeteler tarafından darp edilmesine, toplumun daha da dışına itilmesine, sevgilerini ve umutlarını yaşayamamasına yola

açmaktadır.

Şiddetin en çarpıcı yüzlerinden birisi de giderek artan nefret cinayetleri. Tabii devlet buna nefret demiyor. LGBT bireylerin yaşadığı ölümlerin nedenini nefret olarak algılamıyor çünkü nefret diye bir tanım yok. Kişilere doğrudan uygulanan bu şiddetli nefret üzerinden algılamamalarını hayretle karşıyorum. Nefret cinayetlerinde ölen Çağla'nın, Melek'in ve diğer arkadaşların mahkemelerini takip ediyoruz. Doğrudan nefret ettikleri için öldürdüklerini söyledikleri oluyor. Eryaman davasında sanık "Ben bunlardan nefret ediyorum, görmeye dayanamıyorum" diyordu. Bunun daha ötesi yok. Her geçen gün birileri öldürülmeye devam ediyor. Bunun en önemli nedenlerinden birinin medya olduğunu düşünüyorum. Ülkemizde medya nefretli kıskırtarak beslenir hale geldi. Sadece LGBT bireylere yönelik değil, hayatın her alanındaki ötekilere karşı nefret körükleme kampanyası başlatmış durumda. Yıllardan beri Kürtler nefret edilmesi gereken insanlar olarak bizlere sunuldu. Bizler de ister istemez bundan etkilendik. Kürtler bile kendi Kürtlüklerinden çekindiler ve Kürt olduklarını söyleyemediler. Fakat yine yıllarca süren mücadele, ciddi bir kazanım da getirdi. İnsanlar Kürt olduklarını söylemeye başladılar. Kürtler'e nefret kusan medya farklı olan herkese nefret kusmayı öğretti. Bir grup üzerinden nefret aşılanırken, milyonlaca öteki mağdur edildi. Tabii ki bunun tek suçlusu medya değil. Yıllardır parlamenterler kendilerine göre yasalar çıkartarak, farklılıkları ile yaşayan insanların hayatlarını mahvettiler.

Son olarak bütün bu yaşadığımız süreçlerin, toplumun tüm ötekileri için yaşatılan süreçler olduğunu söylemek istiyorum. Biz "öteki"yiz, ama birbirimizden çok da farklı değiliz. Birbirimize benzediğimiz o kadar çok nokta var ki. Ben biyolojik kadın olarak dünyaya gelseydim de bütün bunlara maruz kalabilirdim. Allem tarafından kadın olduğum için şiddet görebilirdim. Transseksüeller bu toplumda taciz ediliyor ama birçok biyolojik kadın da taciz ediliyor. Ben bir sokak kadını olsaydım da, bir Kürt olsaydım da, bir Ermeni olsaydım da bunları bana yaşatabilirlerdi. Anlattığım eğitim, sağlık,

aile, cezaevi süreçleri birbirini tamamlayan süreçler. Ermeni olarak bir okulda okusaydım bu yüzden dışlanacaktım, Kürt olduğumda olduğu gibi. Bilmemiz gereken şu ki, Ermeni, Kürt, LGBT, kadın demeden, bütün ayrımcılıklara ve iblallere karşı sesimizi beraber yükseltmediğimiz sürece, nefretin sesi daha çok yükselcek ve her geçen gün bulduğumuz yerlerde birileri ölecek. Nefretli ancak beraber durdurabiliriz, o zaman daha niye bekliyoruz ki?

"HAYIR, ERKEK GİBİ YAŞAMAYACAĞIM. SENİN İSTEDİĞİN HAYATI SÜRMEYECEĞİM."

Giray'la Söyleşi

Alleden ne zaman ayrıldın? Ayrılma süreci nasıl gerçekleşti? Ve kısaca sonrası?

İlk evden kaçtığımda allem benim eşcinsel olduğumu bilmiyordu. Sonra tekrar allemın yanına dönüğümde iki yıl tedavi gördüm. Salak bir doktora gidiyordum. Her seansta parasını alıyor, bana sürekli erkeklik hormonları veriyordu. Allem de sürekli "sen erkek doğdun, erkeksin" diye baskı yapıyordu. "Ya ben erkek doğmadım" diyordum. Tedaviyi 1,5 yıl

sürdürdük. En son ablama, okumuş insandır, "Mantıklı düşünsene, kol yaralandığında ya dikersin ya deri eklersin. Ya da kol kırıkta iyileşir ama beynimi değiştirebilir misin? Ben hasta değilim" dedim. Bunu yine dikkate almadılar, bir süre daha baskı yaptılar. "Evleneceksin, evlenirsen düzelirsin" diyorlardı. Bu tip baskılardan dolayı tekrar kaçtım. İlk üç yıl ailemle hiç görüşmedim. Üç yılın sonunda yine erkek görüntüsünde gittim. 12 yıl içinde ailemi toplam 3 kere gördüm.

Ankara'ya geldim, çoğumuzun yaşadığı gibi birinin yanında kaldım, o beni yetiştirdi. Kalacak bir yerin olmadığı için onun yanında kaldım, ona çalıştım. Onun yanında bir şeyleri öğrendim. Sonra caddeye çıkmaya başladım. Başka bir yol yok, zorunlu olarak çalışmaya başlıyorsun. Caddeye ilk çıktığında da erkeklerin saldırısına uğruyorsun. Sözlü sataşma, kaçırlma. Taciz. Evin oluyor, sonra ev kapatmalar. Benim evim yaklaşık 8 yıl önce kapandı. Kuşkondu'nda oturuyordum. Öncesinde telefonda müşteri gibi yapıp akşam 8:30-9:00 araları geldi. Biraz muhabbetten sonra "Ben ahlak polisiyim" dedi. Emniyete alındım, saçma sapan bir sürü kağıt imzalatıldı, fuhuştan evim kapatıldı. O zaman bu kadar bilgili de değildim. Şimdi en azından 7'den sonra evime girilemeyeceğini, arama izni olamadan evimin aranamayacağını biliyorum. O zamanlarda bilgisizliğimizden de yararlanarak herşeyi yapıyorlardı.

Bu sürecin sonunda ne gibi değişiklikler oldu? Mücadelenin kazanımları oldu mu?

Önceleri döverlerdi, başka bir sürü şey daha yaparlardı. Sonra bilinçlendik. İçimizden ne yapması gerektiğini bilen insanlar çıkmaya başladı. Birileri bu gidişata dur dedi, birilerimiz ön ayak oldu. Bizim böyle böyle haklarımız var dedi. Eylem yapmaya başladık. Eskiden bizi polis aldığında, soru sorduğumuzda küfrederdik şimdi "Sen bize küfredemezsin, senin belli yetkilerin var" diyoruz. Bunları konuşmaya başladık, onlar da bizim bilinçlendiğimizi görünce "Evet artık bir şeyler öğrendiler, bilgi edindiler" diye düşünmeye başladılar. Onun için artık o kadar üzerimize

gelmiyorlar. Mesela önceden bizi dövüklerinde, gidip şikayetçi olamazdık. Korkardık. Şimdi dövüklerinde ya da zarar verdiklerinde "Ben benim malıma zarar verdin, senden şikayetçiyim" diyebiliyoruz. Ama ne kadar işe yarıyor, o tartışılır. Hiçbir sonuç alınmıyor. Şikayetçi olmanın ya da peşine düşmenin caydırıcı bir etkisi olmuyor, yine aynı şeyi yapıyorlar.

5 yıl önce 4 kişi tarafından evimde saldırıya uğradım. Evde 2 kişiydik, onlar 4 kişiydi. Biraz muhabbet ettikten sonra odaya geçtik. Adamlar direk elektrikli şok aletini çıkardılar; 3 tane şok aleti, bıçaklar falan... Bıçaklandım. Evde çantaları kaldı, kaçıp gittiler. Bir hafta yoğun bakımda yattım. Bu olayda çok kötü haksızlığa uğradım. Olay yeri inceleme geldi, aletleri falan toplamaya başladı. Arkadaşım müdahale etti "Biz ne yapıyorsunuz, bu cinayete teşebbüs, bırakın o aletleri. Cinayet masası gelmek zorunda" dedi. Olay yeri inceleme tekrar yerlerine koydu aletleri. Adam yakalandığında şöyle ifade verdi: "Ben karı zannettim, eve gittim, beni gasp etti." Böyle ifade vermeyi nereden öğreniyor; medyadan. Öyle derse suçunun hafifleyeceğini biliyor. Oysa ki çantalarından ceset torbası, neşter bir sürü suç delili çıkmıştı. Kadehte şarap içersin, parmak izin kalır. Bunlara hiç bakılmadı. Birinci mahkeme de bir kişi tutuklandı, diğerleri araştırılmadı. İlk başta verdiği ifade değiştirildi. Üçüncü mahkemeye kadar parmak izi, delil hiçbir şey bulunamazken üçüncü mahkemede bulundu. Orada çıkan delil nasıl şeyse; ben adama sallamayla vurmuşum parmakları kopmuş, evet ben adama vurmuşum ama kendimi savunmak zorundayım, bıçaklanmışım. İki parmağı hafiften kopmuş, o kadar da olsun adam beni öldürmeye gelmişti ve bunu planlamışlardı. Parmak izleri bulundu fakat yargı sistemine bakar mısınız? Adam serbest kaldı ama ben 1 yıl ceza yedim. Travestiyen direk suçlusun. Şu an dava hala temziyde.

12 yıldır buradayım. Bir çok arkadaşım öldürüldü, katilleri bilinirken faili meçhul kaldı. Araştırılmadığı, devlet yanlılarınca yapıldığı için faili meçhul oluyor. Eryaman'da evler basılıp, kapılar kırılırken polis oradan seyrediyordu. Devlet buna zaten el altından izin veriyor.

Kötü kötüyü temizler hesabı. Polis, "Biz yaparsak eylem yapıyorlar ya, o yüzden siz yapın" diyor. Etik'de A takım kuruldu, travestilerin üzerine sopalarla saldırılarla saldırmıyor. Caddede biz saldırıya uğruyoruz, şikayetçi oluyoruz, plaka veriyoruz. Polisin görevi şikayetçi varsa, iki tarafı da karakola götürüp ifadeleri almak ve gerekirse iki tarafı da adliyeye sevk etmektir. Biz şikayetçi olduğumuzda bu böyle olmuyor. Bize "Bak kızım onlarla uğraşmaz, hadi bakalım sen evine git" deniliyor. Saldıranlara da "aferin iyi yaptınız" deniyor. Onlar da haydi tekrar caddeye... Zaten bu gibileri bunlar besliyor. Bizim polisten korktuğumuz kadar o insanlar da korksa asla kimse kimseye bir şey yapmazlar.

Onun dışında polisten şikayetçi oluyorsun. "Polisten şikayetçiyim beni zorla aldı ya da beni döverek aldı" diyorsun. Mesela emniyette iki gün boyunca dayak yedim, vücudumun yarısı morluk içerisindedeydi.. Ama girişim yapılmadığı için hiçbir şeyi kanıtlayamadım. Kanıtlayamayınca da ne söyleyen iftira sayılıyor. Zaten devleti devlete şikayet ediyorsun, bunun için de direk olarak suçlusun. Baştan cezan kesilmiş.

Mesela 1980'lere ve öncesine dair yapılan ditzleri izlerim, hiç kaçırmam. O dönem siyasi suçlulara yapılanlarla bize 7 yıl öncesinde yapılanlar aynı şeyler. Aynı polis şiddetine maruz kalıyorum, ıslatıyorum. Değişen bir şey yok. İstanbul'da hortum Süleyman çıkmıştı. Neyle nam yapıyor adama bakın? Şu anda da İstanbul'dakilere dışarıya çıktıklarında ceza yazıyorlar. Karakolun önünden geçemiyorlar. Neymiş? Erkek kimliğimizle kadın kıyafeti giyiyormuşuz.

Adam travestiyi öldürüyor. Komik bir şekilde 1,5-2 yıl ceza alıyor. Efendim neymiş o da beni yapmak istedi. Son dönemde, yıllardır ilk defa biri nefret cinayetinden müebbet alıyor. Umarım devamı gelir. Artık biri suç işlediğinde cezasını bulur. Gay, travesti, kadın, erkek ayrımı olmasın. Herkes nasıl yargılanıyorsa bizim de öyle haklarımız savunulsun.

Polis, devlet ve toplumun uyguladığı şiddetin yanında şiddet olduğunu düşündüğün başka uygulamalar neler?

Geçiş yaşanırken mesela. Hormon kullanıyoruz, ameliyat oluyoruz, lazere giriyoruz. Ama bu süreç daha ziyade bir özgür irade meselesi. Bu işi yapan birçok doktor olduğu için birisine gidip "kaşımı kaldıracam ne kadara yaparsın?" dersin, o da fiyatını söyler ve yapar. Sorunsuz biçimde bunları yaptırabilirsin. Fakat eğer cinsel ameliyat istersen devletin sorunlu uygulamalarıyla karşılaşyorsun. 2 yıl boyunca hastaneye gidip, kadın olduğunı kanıtladıktan sonra ameliyat olabilirsin. Ne kadar memen olsa da, kadın gibi hissetsen de önemli değil. Yine seni hasta olarak görüyor ve 2 yıl boyunca tedavi göreceksin diyor. 2 yıl sana psikolojik baskı uyguluyor Burda bir caydırma politikası var. Süreç ne kadar uzarsa o kadar iyi diye düşünüyor. Hasta olmadığını veya kadın ruhuna, kadın düşünüşüne sahip olduğunu kanıtlayacaksın ki ameliyat olabileceğin. Çok saçma ama doğuştan beri kadın düşünüşünde olduğunı bilsen de, bunu ispatlamak zorundasın.

Mesela kan verme konusunda, çok itici sorular soruyorlar. Ya da çok stür olduğum başka bir şey eşcinsellerin ya da eşcinsel ilişkiye girenlerin kan verememesi. Orada bir paragrafta: "Son süreçte eşcinsel ilişkiye girdiniz mi?" diye soruyor. Eşcinsel ilişkiye girince hasta olmuyorsun ki neden kanın alınmasın ya da organın bağışlanması?

Cezaevine kapatıldığımızda devlet kadınlığımızı kabul etmiyor. Kadın gibi görünsen de göğüslerin olsa da bunu kabul etmiyor ve hücreye alınıyorsun. Tecritte kalıyorsun, orada da gardiyanların tacizine uğruyorsun. Gay olunca özellikle erkek koğuşuna atıyorlar ki saldırmak olsun. Ancak ameliyatla cinsiyet değiştirdikten sonra ve bir olayın çıkmazsa kadınlar koğuşunda yatabiliyorsun. Yoksa asla.

Ama bunların dışında, zorunlu seks işçiliği en büyük şiddet. Sevmediğin bir işi hem de dünyanın en zor mealeğini yapıyorsun; her gün birinin altına yatıyorsun. Tabi biz de tek eşli olalım, özelimiz olsun isteriz. Normal bir yaşantımız olsun. Gece uyuyalım gündüz kalkalım isteriz ama tam tersini yaşıyoruz. Bu hayatı yaşamaya mahkumuz, başka bir seçeneğimiz, alternatifimiz yok.

Trans bireylere karşı nefret birçok kaynaktan besleniyor. Medya da bunlardan birisi...

Medya bizi kötü yansıtarak bize karşı olan ön yargıları besliyor. Travestiler evlerinde fuhuş yapar, sürekli kavga eder, uyuşturucu kullanır... Topluma sorun, bu üç şeyden birini söyleyecektir. Onlara göre travesti eşittir şiddet. Mesela bu yüzden emlakçı bana "Sen kadın gibi görünüyorsun, evi bayan diye tutalım" dedi. "Hayır, ben kadın değilim ki, ben travestiyim" dedim. Travesti olarak yaşamak istiyorum. Travestiliğim için ailemi terkettim, herşeye karşı geldim ve bir savaş verdim. Neden sıkıştığımda kadın kimliğinin altına bürüneyim? Beni böyle kabul etsinler. Devlete senin istediğin kimlikte yaşamayacağım, ben bu kimlikte yaşayacağım diyorum. Azımsanacak kadar değiliz, çoğuz

Travesti-transseksüellerin maruz kaldığı bunca şiddetin temelinde yatan sence ne olabilir?

Bütün bu saydıklarım tabuları yıkan kişiler olduğumuz için başımıza geliyor. Ataerklî toplumdaki geliyorsun: Her zaman için erkek kadını dövebilir, kadına zulmedebilir, erkek üstündür ve baskındır. Kadının hiçbir yerde payı yoktur. Biz aslında bu tabuyu yıkıyoruz. "Ben erkeğim ama bak kadın gibiyim, kadın kıyafetleri giyiyorum, göğüs yapıyorum, makyaj yapıyorum" diyoruz. Erkeklik tabusunu yıkıyoruz. İşte gördüğümüz bütün şiddet bundan kaynaklanıyor. Devlet şiddeti, halkın şiddeti. Aslında devletin en büyük korkusu da bu: tabuları yıkıyoruz.

Bizler en sivrî insanlarız, uçlarda yaşıyoruz. Sisteme, devlete karşıyız. Devlete "ben senin verdiğin kodlar altında yaşamayacağım. Sen beni ne kadar kısıtırsan kısıt sana yenilmeyeceğim" diyoruz.. Savaşmayı seviyoruz; Pembe Hayat veya eşcinseller olarak savaşmayı çok seviyoruz. Onlardan çok bir şey istemiyoruz; "Bize insan gibi davran, insan gibi muamele yap biz de insan gibi yaklaşalım" diyoruz. Bize baskı uyguladıkça da sivrîleşiyoruz. Devletin bizden istediği yaşam tarzı ya ameliyat olup kadın olarak evin içinde yaşamamız ya da erkek olmamız. Bize "Erkek doğdun erkek kalacaksın" diyor. Hayır erkek gibi yaşamayacağım. Senin istediğin hayatı

sürmeyeceğim.

"ZAMAN CİNNET ZAMANI"

S, D, İ ve Ö ile söyleşi

Lubunya: Sixin için nefretin tanımı nedir?

D: Sevmemek. Tıksınmak. Yok etmek istemek. Nefretin tanımı bence bu.

S: Nefret her zaman şiddeti doğurmuyor. Birisini sevmeyebilir, ondan nefret edebilirsin hatta onun ölmesini de isteyebilirsin ama bir şey yapmazsın. Ama iş transseksüellere geldiğinde, erkek egemen toplumda nefret şiddeti doğuruyor.

D: Dedğin doğru. Ayrıca insanlar maddi anlamda bizim kadar rahat yaşamadıkları için de şiddet doğuyor. İstedğimiz semtte yaşıyor, istediğimiz yere tatile gidiyor, istediğimiz yerde yemek yiyebiliyoruz, pahalı olan şeyleri yapabiliyoruz. "Ben erkek olduğum halde bunlara sahip olamıyorum, bu transseksüeller fabisellik yapıyor ve bunlara sahip olabiliyorlar." diyor ve burdan nefret ve şiddet doğuyor.

Lubunya: Sınıfsal bir kıskançlık da var diyorsun?

D: Kıskançlık, evet.

S: Sırf bu da değil. Türkiye'de translar ilk seks iççiliğine başladığı dönemde güzel para kazanıyorlardı ve böyle bir ayrım söz konusuymuştu. Ama şimdi İstanbul'da

Tarlabası gibi bir yerde, ya da Ankara veya İzmir'de çok kötü koşullarda yaşayan bir sürü transseksüel var. Artık seks işçiliğinden çok para kazanılmıyor. Sınıfsal ayrımcılığı geçtik, politik ve öğretilen bir ayrımcılık söz konusu. D'nin söylediği eskiden doğruydu, ama bugün bu söz konusu değil. Artık istediğimiz yere gidemiyoruz. Ankara'da Esat veya Çankaya'da oturmak zorundasın. Lüks de olabilir ama bu semtlerde oturmak ve komün hayatı yaşamak zorundasın. İstanbul'da ve İzmir'de de belli başlı birkaç yer var. Ankara'da gidip Keçilören'de oturamazsın. Muhafazakar da olsan, çarşafı bir transseksüel de olsan orada oturamazsın. Farkedildiğin anda linç edilirsin. Bu anlattıklarım nefreti yansıtıyor diye düşünüyorum. Nefretin şiddete dönüştüğü noktanın da toplumun bastırılmış eşcinselliğini ya da transseksüelliğini yaşayamamasıyla alakalı olduğunu düşünüyorum. Gizli yaşayan bir sürü eşcinsel ve transseksüel var ve açık yaşayanlara karşı tavır alıyorlar. Toplum içinde yaşamak onlara daha kolay geliyor. Bizse her şeyi siliş yeni bir hayata başlıyoruz. Onlara çok zor geldiği için tüm şiddeti bize uyguluyorlar. Son zamanlarda işlenen transseksüel cinayetlerinin eşcinseller tarafından işlendiğine inanıyorum. Gittiğimiz davalarda hep bu suçu atıyorlar: "Bana pasiflik teklif etti." Belki muayene edilseler hepsi pasif çıkacak.

Ö: Tabii ki. Kafalarında aşamadıkları önyargılar var. Sonra da kadın diye gittim transseksüel çıktı diyorlar. Bu onların savunma mekanizması.

S: Yirmi yıldır seks işçiliğinin içindeyim, transseksüellerin seks işçiliği sadece fantezi noktasma geldi. İnsanlar biyolojik kadınlardan fahi diye geliyorlar. Çoğu pasifliğe geliyor. Şiddet uyguladıktan sonra da pasif olmamı istedi diyorlar. Bir kere müşteri geldi, pasif olmak istedi. Beyefendi bir tipti. Birkaç gün sonra Tunali'da gezerken aynı adam bir grup arkadaşını da gaza getirerek bana hakaret etti. Toplumda bize karşı ilk tavır alanlar bize müşteri olarak gelenler. Şiddeti doğuran eşcinselliklerini bastırılmış olarak yaşayanlar ya da yaşamayanlar.

Lubunya: Kendilerinden nefret ettikleri için belki de o nefreti size yöneltiyorlar.

Ö: S'nin anlattığı gibi. O yedi sekiz kişinin arasında o adam öne çıkıyor ki kendi erkeklik duygularını tatmin edebilsin, kendisini baskın hissedebilsin. Kendilerini erkek hissetmek için. O aslında pasif bir gey. Bu bepimizin başına geliyor.

S: Son zamanlarda nefreti doğuran bunlar. Türkiye'de eğitim sistemi değişmiş olsa, eşcinselliğin transseksüelliğin nefret edilecek bir şey olmadığı öğretilse, heteroseksüller çok azınlıkta olurdu diye düşünüyorum. Aslında dünyada da heteroseksüel ya da eşcinsel diye bir şey kalmadığını, dünyanın tamamının biseksüel olduğunu düşünüyorum. Geçen gün anneme gittim. Son altı yedi yıldır annemle sık görüşüyorum, her şeyimi kabul etti, arkadaşlarımı da götürüyorum. Herkese kızım der ama bana oğlum der, o başka bir şey. Onun gözünde herkes kıza benzer ama ben hiç benzemem. Her defasında da "Bilmem ki niye böyle oldun" der. Son gittiğimde "Keşke kız olup erkeğe dönseydin, o daha iyi, onu kabul ederdik. Herkes de kabul ederdik." dedi. Artık etraftan öğrenmiş kadından erkeğe dönenlerin olduğunu.

D: Çünkü o zaman aktif olacaktın. Kendini düzdürmeyecektin ama düzecektin anlamında söylemiş.

S: Beni topluma kazandırmak için kafasında çözüm bulmuş. Annemle konuşunca dışarda neler konuşulduğunu anlayabiliyorum. 75 yaşında kadına kim bilir neler dediler? O yaşta bir ananın bakış açısı bile bu: "Aktif ol, pasif olma." Kendi kadın ama kadınlığı kabul etmiyor.

Lubunya: Geçmişle bugünü karşılaştırırsanız, şiddetin dorunun ya da biçiminin değiştiğini söyleyebilir misiniz?

D: Eskiden şiddet hiç yoktu. 16 yıldır travestiyim. Ben bu ortama ilk girdiğimde ve seks işçisi olarak çalışma hayatıma başladığımda asla bu biçimde bir şiddet yoktu. Bu onbeş yılda dört defa kaçırıldım, tecavüze uğradım ve aldıkları yere bıraktılar beni. Dayak yoktu. Öldürme yoktu. Baskı yoktu. Şiddetin artmaya başlaması 2000'den bu yana oldu. Ankara için konuşuyorum tabii.

S: Ama klüpte çalışmak farklı, caddede çalışmak farklı, evde çalışmak farklı.

D: O zaman da caddede çahşanlar vardı. Sadece ahlak gördüğü yerde kovalardı, yakalarsa emniyete götürürdü. Onun dışında toplumun şiddetli yoktu.

B: Emniyet şiddeti her zaman vardı ama toplumun yoktu, doğru. 1996, 97, 98 yıllarında İstanbul'da Hortum Süleyman varsa, Ankarada'da Ahlak Şubesi vardı. Ahlak Şube'de 24 saat tutuyorlardı, itfaiye hortumlarıyla islatılıyordun, betona yatırılıyordun, dövülüyor, coplanıyordun. Eğer itiraz edersen girdi çıktı yapıp, serbest bırakıp tekrar alıyor, aynı işkencelere başlıyorlardı. Biz örgütlenip haklarımızı öğrendikçe emniyet binasında çok fazla yapmamaya başladılar. Gözaltına almıyorlardı ama başımıza poşet geçirip gecenin dördünde Mamak çöplüğüne ya da Elmadağ'a atıyorlardı. Bir nevi ölüme terk ediliyordun. Çırucıplak soyuyor, telefonunu alıyorlar. Düşünsene en yakın köy yirmi kilometre mesafede. Eskiden en azından Emniyet'te, binanın içindeydik. Biliyorduk kafamıza cop yiyip sabah evimize gideceğiz. Ama orda hiç birşey belli değil. Geçen bir arkadaşımızı gecenin üçünde Balgat'a bırakmışlar.

D: 2000'den bu yana hem toplum hem emniyet şiddet uygulamaya ve baskı yapmaya başladı. Ondan önce sadece ahlak ekibi kovalardı.

B: Burada şuna da bakmak gerek. Toplumla hiçbir sorunumuzun olmadığı

dönemler, transseksüellerin televizyonda sürekli şiddetle, terörle sunulduğu dönemlerdi. 'Travesti falçatayla polis yaraladı, travesti gasp yaptı' gibi haberler yapıyordu. İnsanlar transseksüellerden korkuyorlardı. Müşteriler de korkuyla yaklaşıyordu, bunlar bizi döver gözüyle bakıyorlardı. Dernekleşmeye başladığımızdan beri hukuki olduk. Birisi bize elini kaldırıncaya bile karakola gidelim, şikayet edelim dedik. Bizden korkanlar atak bizi güçsüz görmeye başladılar ve bize saldırıyorlar. Eskiden bir travestiye beş kişi saldıramazken şimdi bir tanesi üç travestiye saldırıyor. Bizim de ashında çok kırılğan olduğumuzu öğrendiler. Bence bu tehlikeli. Eskiden de ölümler bu kadar yoktu.

D: Belki yılda bir, ya da üç yılda bir tane olurdu.

B: İnsanlar bizimle ilgili dışı olup diğer insanlardan farklı olmadığımızı öğrendiler. Bu sefer aşağılama, dövme, öldürme gibi şiddetin her türünü bize göstermeye başladılar. Türkiye Cumhuriyeti'nde kanunî hiçbir hakkımızın olmadığına inanıyorum. Polis seni dövdüğünde şikayet edersen, istediğin kadar Adli Tıp'tan rapor al, polise mukavemetten sen içerde yatıyorsun. Bu sistemde dernekleşmek, hukuğa sığınmak pek de işe yaramıyor. Hakimi de polisi de bu sistem yetiştirmiş. Hapishane'deki gardiyana kadar herkesi bu sistem yetiştirmiş. Bazen keşke yine bizden korksalar diyorum. En azından öldürülmeyiz. Şimdi caddeden geçen gişse fırlatıyor, yüzümüze tükürüyor. Eskiden olsa yanımıza iki metreden öte yaklaşamazlardı. Hangisi iyi karar veremiyorum. Bir de son dönemde seks iççiliğine yönelik baskı yoğunlaştı. Kapıdan çıkmayacaksınız diyorlar. Cezalar zaten bezdirdi. Artık arabalara da ceza yazıyorlar. Ya da fuhuştan alıyorlar mesela ama tek başınasın. Türkiye yasalarına göre mastürbasyon da mı fuhuşa giriyor bilmiyorum. Zaten araba kullanırken nasıl yapacağım ki?! (Gülüşmeler) Ahlak şubede bunun en son söylediğimde 24 saat döviz, kapının önünden alıp 24 saat tekrar dövdüler. Lokantadan, bakkaldan bile alındığımız dönemler oldu. Şimdi de farklı değil.

Ö: Beni birkaç sene önce elimde skmele

aldılar. Bindirdiler arabaya Hürriyet Caddesi'ne bıraktılar. Bu insanlığa sığar mı?

S: Bir de D eskiden bu kadar şiddet yoktu dedi. Ama sonra da dört defa tecavüze uğradım dedi.

D: Evet. Para vermemek için yaptılar onu. Canına zarar vermek gibi bir niyetleri yoktu.

S: Biz artık öyle bir duruma gelmişiz ki, bir yerimiz kırılmadığı, öldürülmediğimiz sürece çok bir şey olmamış gibi geliyor. Öyle bir şiddet görmüşüz ki... İşimiz bitiyor eve gelip, gullüm deriz biz, sohbeta başladığımız zaman bile tecavüz edilmeyi önemsiz bir ayrıntı gibi anlatıyoruz. Ashnda çok travmatik bir şey, çok büyük bir şiddet tecavüz.

D: Tabi ki çok büyük bir şiddet. Ama S'nin dediği gibi bıçaklanıp öldürülmediğimiz, ağzımız gözümüz patlamadığı sürece günlük olaylar gibi bahsediyoruz.

S: Birçok biyolojik kadın dövsün ama tecavüz etmesin diye düşünür. Seks işçileri için de büyük bir travma tecavüz ama o kadar günlük bir olay olmuş ki biz bile üstüne düşmüyoruz. Çünkü bir çok ölüm gördük. Transseksüellerin ölü bedenlerine yapılan işkenceleri gördük. Kafası kopartılan translar var. Beş kişi seni kaçırdığında öldürüleceğini düşünüyorsun, tecavüz edip bıraktıklarında sanki mutluluk gibi geliyor. Transseksüellerin savunma mekanizmaları çok güçlü. Toplumun bizden nefret etmesinin nedenini de çocuklarına kötü örnek olmamız, onlar özendirilmemiz olarak gösteriyorlar. Neye özenecekler? Dövülüyoruz, öldürülüyoruz, tecavüze uğruyoruz, emniyet her türlü işkenceyi yapıyor...

Lubunya: Hukuki mücadelenin de çok anlamlı olmadığını söyledin az önce. Peki nasıl mücadele edilebilir sizce?

D: Bence ilk yapılacak şey anayasaya eşitsizlikle ilgili bir maddenin konulması. Hukuk dışında bir yol göremiyorum. Ya da toplum tamamen değişecek.

S: Bunun sorumlusu toplum değil devlet. Eğri oturup doğru konuşursak hukuk dışında bir çözüm yok ama çok büyük bir eylem gerekiyor. Zincirlenmeyi, dövülmeyi, öldürülmeyi göze alabilecek,

bütün dünyaya kendimizi duyurabileceğimiz bir haykırış gerekiyor. Bir savaş devam ediyor. Ben Hoşdere Caddesi'ne her çıktığımda savaşa çıkıyorum. Caddenin iki başını tutuyorlar, bana "kaybol" diyorlar. Ben burda oturuyorum, nereye kaybolayım? Seks işçiliği yapıyorum evet ama bana iş imkanı vermedikleri sürece niye yapıyorsun diye sormaya hakları da yok. Hukuk, ama sonuna kadar zorlayacaksan hukuku. Kimse kimseye haklarını vermiyor.

Lubunya: Hukuk olaydan sonra işler. Güçlenmemiz gerekiyor ama şiddetle karşılaşıyorsak şiddeti de kullanabilmeliyiz.

S: Benim söylediğim de bu. Bundan on yıl önce bizden korkanlar şimdi saldıyorsa o zaman biz sınımışız demektir. Ama artık bizim de buramıza kadar geldi. Polis her gördüğü yerde ceza kessin, insanlar işe atsin, tükürsün. Ama ben artık her yüzüme tükürene eyvallah demek istemiyorum. Onlar bana şiddet gösteriyorsa karşılığını alırlar. Polisler en garibanlara ceza yazıyor, psikopatların önünden geçerken ışıklar kapatıyorlar. Kavaklıdere'de tüm polisleri değiştirmişler, gençleri almışlar. "Ben onbeş senedir burdayım, kaç polis, kaç emniyet müdürü gördüm ama hala burdayım, siz neyin derdindeisiniz?" dedim.

D: Hukuk diyorum ama hukukun da başkaldırmak için kullanılması gerekiyor. Antep'te bir laf var, it itı atar, kuyruğuna gelince tekrar tutar diye. Polis amirine şikayet ediyorsun, amirini mahkemeye veriyorsun ama hepisi birbirini kolluyor. Bu durumda yapılması gereken şiddetle karşılık vermek ve hukuku zorlamak oluyor. O zaman bir nebze, belki elli, belki on yıl sonra olur.

Lubunya: Türkiye'de böyle uzun erimli ve şiddetli de kullanarak mücadele veren bir hareket de Kürt hareketi oldu.

D: Ama onbeş milyon Kürt varken toplasan iki bin tane transseksüel olduğunu görmek gerek. Bir anda ezilip yok edilebiliriz.

S: Sayılar önemli değil. Türkiye'de

demokrasi yok ki. Demokraside dokuz kişi bir şey istiyorsa, istemeyen bir kişiyi de gözeten bir şey yapılmalı diye düşünüyorum. Azız dememek gerek.

D: Çoğuz belki ama hangi eylemimize Ankara'daki travestilerin üç yüz tanesi geldi. Hep on-yirmi kişiyiz.

B: Yirmi kişi olsak da kimse kusura bakmasın. O yirmi kişiyle Pembe Hayat'ın adı duyuldu, travesti cinayetleri gündeme geldi. Yirmi kişiyle de yapıyor.

D: Yapıyor ama 300 kişinin bir günde yapacağı şeyi yirmi kişiyle üç ayda yapıyorsun.

B: Bu her harekette vardır.

D: Biz sorunlarımız hep bizize anlatıyoruz. Topluma anlatmalıyız ki toplum bilinçlensin. Biz zaten birbirimizi sorunlarını biliyoruz. Ben artık birbirimize anlatmaktan bıktım. Konuşmaktan da bıktım.

S: Homofobi karşıtı buluşmayı homolar kendi kendilerine yapacağına... Üniversiteler de falan olması iyi. Ama İstanbul'dan İzmir'den gelenler birbirine anlatıyor. Farklı kesimlere anlatmak gerekiyor. Boğaziçi'nde, ODTÜ'de, Siyasal'da öğrencilerle konuştum. On kişi de gelse, on tane bu konuya yabancı insana anlatmak, üç yüz LGBT'ye anlatmaktan daha iyi. Ve artık güçlü olduğumuzdan bahsetmemiz gerekiyor. Polis Vazife ve Salahiyet Kanunuyla polise bir sürü yetki verildi, polis tarafından birçok insan öldürüldü. Bunlara rağmen biz polis arabasının önüne kırabiliyoruz. Karakollara kırk kişi gidebiliyoruz. Hala ceza yazdıklarında karakolun camının indirebiliyoruz. Bunlar hala var ve gerçekten büyük bir direniş de var. Gece caddede on transın karşısında yirmi polis varken, bize kaybol demelerine rağmen hala o caddede inat ediyoruz. Heteroseksüel düzendeki polis-halk ilişkisiyle karşılaştırmınca bizimkisi 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmaya benziyor. Biz aslında Taksim'i hiçbir zaman vermedik. Yirmi Emniyet Müdürü değişti ama biz hala Hoşdere'deyiz. Aslında Stonewall'umuz var ama ben daha büyük bir şey istiyorum. Son üç-dört senedir durgunluğa girdiğimizi düşünüyorum. Çok hukuka düştük, çok sessiz olduk. Trans hareket son dönemde çok siyasi olmadı. Çok orta yolda duruyor gibi geldi

bana. Herkese gül dağıtmamak, biraz daha radikalleşmek gerekiyor. TT hareketi lazım, sadece LGBT değil. İlk harekete girdiğimizde translar arasında çarpışmalar olduğu zaman "Şu anda Türkiye'nin bir TT hareketine ihtiyacı var, bu çarpışmalar lüks" diyorduk. Şimdi ise trans hareketin radikalliğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Devrimci translara ihtiyacı var. Ne dediğini bilen, durduğu noktayı bilen, kendini ezdirmeyen, direnen bir TT hareketine ihtiyaç var. Bunun için de elimden geleni yapacağım. On beş senedir LG var, biz üç beş senedir varız. Ki LG'ye kendimizi zor kabul ettirdik, hala kabul etmeyenler de var. Sokaktaki çözüm direniş hareketi, dernekleşmedeki çözüm de daha radikal olmak. Bu Pembe Hayat olmaz da başka bir TT hareketi olur. Coplanmayı, vurulmayı, herşeyi göze almamız gerekiyor. Seks işçiliği ve gece hayatımız başka, dernekteki hayatımız başka gibi bir ayırım gütmekten dediğini gündüz eylemde de, gece caddede de sürdüreceğiz bir harekete ihtiyacımız var. Bizim bu harekette hatamız bu oldu. Gündüz dernekte farklıydık, hareketlerimize dikkat ediyorduk. Ama hayır. Biz gündüz de TT'yiz, gece de. Seks işçisiyiz, gündüz de telefonla çalışıyoruz. Bize bunun alternatifini üretmedikleri sürece gece de, gündüz de buyuz. Gece bizi caddeden silmeye çalışan gündüzleri de kurumlardan silmeye çalışıyor. Bunları birbirinden ayırmamak gerekiyor. Ayırarak hata ettik.

Ö: Ben de bir şeyler eklemek istiyorum. Gidişatımız iyi değil. Gidersek yok olmaya gidiyoruz. Bundan kurtulmak için kocaman bir miting düzenleyebiliriz, günlerce aç ve susuz kalabiliriz. Eylem! Ne olacaksa olsun. Ya iş versinler ya da bir çözüm bulsunlar. Biz artık arkadaşlarımızın derdini tasasını dinlemekten yorulduk. Artık dayanılacak gibi değil, artık yeter! Sadece kendimiz için üretebileceğimiz bir çözüm yolu bulmamız lazım. Hiçbirimiz artık fuhuş yapma taraftarı değiliz. Buna bir çözüm bulunsun. Hiçbirimizin evinde huzur kalmadı.

İ: Herkese bir iş imkanı sunulsa, fuhuştan kurtulursa daha da güzel olur yaşam. Normal bir şekilde yaşayalım dediğimiz zaman üzerimize geliniyor. Şikayetçi olmaya gidince önce ceza yazıyorlar. Sürekli damarımıza basılıyor. Artık kimsenin sabrı kalmadı. Yavaş yavaş eski döneme gidiyoruz. Bir anda cinnet geçirebiliyor arkadaşlarımız. Ben travesti olduğumda sakın, hanımefendi, normal bir yaşantı sürdürdüm iki üç sene. Ama artık insanların sabrı taşı.

Artık zaman cinnet zamanı mı?

İ: Öyle, cinnet zamanı.

ELLİ YEDİ LİRALIK MİLENYUM KADINLARI

Sevgi

Şimdi "bu ne?" diyeceksiniz. Türkiye'de kadın olmanın bedeli diye düşünüyorum. Bedeli derken sanmayın ölçüsü bu. Trans kadın olmanın bedeli. Çok ucuz mu buldunuz? Ben eski bir trans olarak böyle düşünüyorum.

Benim biraz geri kafah olduğumu söylüyorlar. Sen 'milenyum transı' değilsin diyorlar. Hak da veriyorlar değil arkadaşlara. "Bizim zamanımızda şöyleydi, böyleydi" demeyi hiç sevmem. Ben hala yaşıyor ve milenyumun tadını çıkarıyorum. Demek ki zaman hala benim zamanım, tek değişen şey kadın olma halleri. Bunu biraz açayım:

Ben trans alemine onaltı yıl önce girdim. Saçlarıma kaynak atılması için hiç beklemedim çünkü gençken saçlarım uzun ve sıkı. Dört yıllık hormonlarım vardı ve bedenimi dikenli teller (o incecik kadınsı kıllar yani) pek de kuşatmamıştı. Buna rağmen yıllarca birilerinin kızı oldum. Kötü de olmamış hani. Oturup kalkmasını, insan olan insanlara nasıl davranılacağını, nasıl saygılı ya da küstah olunacağını öğrendim; kısacası çıraklık dönemini atlattım.

Şimdiki trans adayı arkadaşlar için iş o kadar kolay ki... 25 lira naylon peruk, 2 lira permatik, 8 lira tamponlu sütyen, 6 lira badi, 10 lira kot pantolon, 10 lira makyaj; hop sana bir trans birey. Hemen kendilerine bir de koca bulurlar; artık onlardan iyisi, genci, güzeli, havahısı yok. Saldım çayıra, mevlam kayıra... Sonra gel de toplumdun saygı gör. Bir de göt korkusu olmasa, bizleri beğenmezler, "Ay bunlar da mı kollu yapıyor, puriler" derler. Ama yemiyor tabii; arkadan arkadan, içten içten söylerler bunlar. Bilmezler ki bizlerin, eski transların, onların şu anda çok rahat yaşamalarında çok büyük payımız var. Çektiğimiz eziyetleri, zorlukları, karakollarda yediğimiz dayakları, ahlak bürosunda saatlerce ayakta bekletildiğimizi, kimlik isimlerimizi söylenerek bize ne hakaretler edildiğini, beton yerlere oturmamamız veya yatmamamız diye kovalarca su dökerek bize günlerce işkence ettiklerini bilmezler, anlamazlar.

Çok sert olduysa kimse kusura bakmasın ama gerçekler bunlar.

Şimdi seks işçiliği yapan arkadaşların pek azı eski üsüle göre davranıyor, abla veya anne dedikleri birinin yanında olgunlaşarak trans alemine katılıyor. Zaten bu arkadaşlar da camiada parmakla gösteriliyor, kendilerini belli ediyorlar.

Akil vermek gibi olsun, bu aleme yeni girecek kişiler biraz daha derli toplu, kendilerine yakışacak şekilde davranırlarsa, bizlerin de kendilerinin de toplumun gözünde kabul görmemize katkıda bulunurlar diye düşünüyorum.

İYİ Kİ TRAVESTİ ANNEM OLMADI

Ganymedes

Kurallar farklı fakat sistem aynı. Ablalarımın yaşarken annem onlara nasıl kadın olacaklarını anlatırdı:

Heteroseksüel ve feodal bir kadın nasıl olunur, erkeğine nasıl hizmet edilir, erkekler nasıl şeylerden hoşlanır nelerden hoşlanmaz? Erkeğin toplumun çocuklarının nasıl kalası olacağını anlatırdı en büyük ablama. Bu anlatma ve sistemi ayakta tutma görevi, öyle kutsal bir görevdi ki büyük ablam aynı görevi küçük ablama; küçük ablam teyze kızlarına; teyzeler küçük kadınlara anlatırdı. İyi bir eş, kadın köle nasıl olunur birbirlerine anlatırlardı. Böylelikle silsile halinde teyzeler, halalar, kız kuzenler hepsi bakire kadinken bir erkeğe elletmeden ya da az elleterek tüm bedensel ve ruhsal temizlikleriyle ilk sahiplerine, erkeklerine kendilerini teslim

ederlerdi. Yani kocalarına, her şeyiyle, tertemiz, bembeyaz kızlarımız sunulurdu. Dedeler, eniştelere, amcalar, dayılar, abiler babalar bu tertemiz ya da az ellenmiş baci, ana, abla, hala, teyze gibi kutsal varlıklarımıza sahip olurlardı.

Evlenmeden önce yemedikleri bok kalmamış bu boklar, hovarda, çapkın, haytalık yapan, kazanova, gördüğü her kıza horoz gibi binen bu kutsal erkeklerimiz, bu kelimelerle erkeklikleri daha kabul görür hale gelerek orospu, hafif, patlak, yemiş, yolu gibi kelimelerden arınmış tertemiz apak kızlarımızla yola devam ederler. Bu kızlarımız da kutsal erkeklerimizin kadınları olurlar. Yani bizim karıları kararlar karabildikleri kadar; tek başlarına dokundukları, girdikleri, öptükleri, sevdikleri yerleri sadece kendilerine aittir. Kutsal erkeklerimiz böyle isteyip böyle severler. E ne diyelim kutsal erkeğe sual sorulmaz. Maşallah! denecek bir şey yok zaten.

Anam hikaye, sistem, kurallar her yerde aynı, değişen hiçbir şey yok. Travesti olursun; bütün zincirlerini kırıp travesti olursun. O kadınlara benzemediğini anlatırsın. Geçmişine bir kalem çizerek kadınlık yolculuğuna başka bir yerde başlarsın. Yerleşirsin bir travestinin yanına; hari halalar, ablalar, teyzeler... Kadınlık algıları yanlış ya, doğrularla kadın olma adına reddettiğin bütün kadınlar başta annen, başka bir şeye dönüşür. Hatta canavara bile diyebiliriz. Yeni ana "Travesti" gelen kızın her şeyinden yararlanır. Etinden, sütünden en çok da götünden.

O reddettiğin annen, ablan, teyzen, bütün kadınlar yeni travesti anneye yerlerini bulur. Travesti annenin travesti arkadaşları teyze; travestinin eski kıza, abla; travestinin annesi büyükanne; taşlar tam yerine oturtulur. Herkesin görevi bellidir. Çok şaşarım bu olaya; döngü aynı. Anne travestinin her işini yaparak saygı duyduğun gibi, anne travestinin kocasına yani yeni babana da saygı duymak gerekir ki babalar kız travestilerden her nedense daha genç olurlar ama erkeğin yaşı, maaşı sorulmaz; zaten maaşı da kimin verdiği bellidir: Zavallı genç travesti anneye kazanır, anne de tabii ki babaya verir kazanılanı, baban da olduğu gibi. Bir de bir çok abin falan olur. Yeni gelen travesti,

kız travesti, biraz akılıysa anne travestinin erkek menüsünden pay alabilir. Ama anne travestiler akıllıdır; yeni kıza bir de koca yapıtırlırlar. Yeni kızlar böylelikle götlerini bağlarını sallayamazlar. Anne, teyze, abla gibi, travestilerin kocalarından da yeni taze kız böylelikle tecrit edilmiş olur. Kadınlık yolculuğuna bir de iyi kız ünvanı olarak devam eder. Kötü kızlarla arkadaşlık ettirilmez. Yeni kızın kocası haftada bir gün gelebilir. O koca hafta da bir gün gelse de bekleyiş, merasimle ayın arası bir bekleyiştir. Yeni kızın kocasının geleceği gün ev temizlenir, bal dökülüp yalanacak hale getirilir. Ne de olsa akşama koca gelecek. Annesi ve diğer travestiler de bu olaydan haberdardırlar. Kız kocasının geleceği saate kadar hazırlanır, gelmesine yakın sakallar kapatılıp odanın ışıkları ayarlanır. Beklenen kutsal koca geldiğinde çok az salonda oturabilir. Hem kızın yangınlığı sebebiyle hem de anne travesti kızın kocasını salonda pek istemediği için. Neyse, yeni kızcağız, biddik kız, odada bir saat bile kalamadan travesti annesinin önemli bir müşterisi gelir, nedendir bilinmez. Kız daha kocasıyla gelecekten, mutluluktan bahsetmeden enişte, kızın kocası, salona alınıp yeni kız işe sokulur. Ne yapacaksın? Kader. Müşteri geleceği saat müşteriyi gönderilir. Kız kocasıyla bir saat daha kalmadan bir yeni bir müşteriyi daha gelir. Bu esnada yeni koca kızın kiskanmış, dövbebildiyse dövmüştür. Dövediyse de haftaya bekler. Dayak ve kiskançlık hikayeleri...

Yeni travesti, anası, kocası ve abla travestiler sayesinde köleleştirilerek kadınlaştırılır. Köle olmadan nasıl kadın olunur? Yoksa annemizin evinde de aynı değil miydi hikaye? İyi kız olabilmek için eniştelere, abilere bakmadan, bir göğüs ve burun estetiği vaadiyle yıllarca yeni travesti çalıştırılır. Kadın olmak adına köle olunmuş bile. Yeni kız köle kadın olarak... Ama tekrarlıyorum her şeye rağmen yine "kadın" olarak Anne travesti, koca, abla travestiler ve bir çok erkek birlikte yeni travestileri sömürür. Her şeyleri; özgürlükleri, paraları, duyguları, her şeyle birlikte sömürüye açıktır.

Yeni kızlar, savunmasızlıklarıyla, çıkarırsızlıklarıyla, gidecekleri pek de yer olmadığı için, öldürülme, darp edilme

halleri olduğu için, bu sömürüyü kabul edip kaderlerine razı olurlar. Tıpkı ablam, annem gibi...

Allah'tan benim bir travesti annem olmadı, örnek aldığım travestiler oldu ama annem olmadı. Zaten hiç bir anne travesti de benim gibi bir travestiyi yanına almak istemedi. Allaha ben o kötü kızlardamım. Enişteci, abici, dayıcı, amcacı olduğum için:erkeğin ünvanı ne olursa olsun severim. Sevince de kötü kız olursun. Bilmezler ki erkekler abla, bacı dedikleri kadınlarla yatarken daha saygıyla severler. Hem abla derler hem severler. Nasıl reddedilebilir ensest duygular bilmem, severim abilerimi, eniştelerimi... Anne travestilerin eşlerini severim, daha saygılı olurlar. Kendi ilişkileri yıpranmasın diye seninle çok gizli ve saygılı seks yaparlar, ya duyulursa neler olur! Zaten çokça pasaklı bulurlar beni. Bu yüzden annem olmadı benim. Benimle yaşayan genç travestiler de benim gibi oldu. Böylelikle anne travesti de olmadım. Birisinin annesi olmak istemem sanırsam.

Heteroseksüeller gibi yavruluktan travesti olmuyoruz. Doğru. Kendi doğrularımızla olunuyor travesti. Zaten biyolojik bir annem var benim, çok da mutlu yaşamadık. Beraber yaşama haline çok alışamadık. Evet onu çok seviyorum. Çok emeği geçti. Altımı değiştirmiş, süt falan vermiş. Tamam, minnettarım. Biyolojik annemle bile beraber yaşayıp anlayamazken bir travesti annemle yaşama halini de anlamış değilim.

